

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SAPTAMANA 15 - 21 MAI 2017

Miercuri 17 mai:

Acatistul Sfintei Învieri a Domnului ..... 6:00 PM

Vineri 19 mai:

TAINA SFANTULUI MASLU ..... 6:00 PM

Sâmbata 20 mai:

Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas ..... 8:30 AM

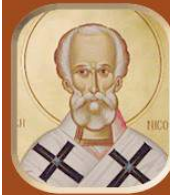
Vecernie ..... 6:00 PM

Duminica 21 mai: SF. CONSTANTIN SI ELENA

Utrenie și Sfânta Liturghie ..... 8:30 AM

Preot Paroh: *Marius Daniel Dumitrescu*

917· 592· 2571 - mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

DUMINICA A CINCEA DUPA PASTI

În duminica a V a după Paști, Biserica ne vorbește despre întâlnirea lui Hristos cu femeia samaritanca la fântâna lui Iacov. Hristos îi cere acesteia să bea, ca să o pregătească pentru apa cea vie. Într-un dialog cu ea, chiar dacă iudeii și samarinenii se dușmăneau și nu-și vorbeau. El nu era un simplu om și de aceea nu ocolește ținutul samarinenilor și nici nu refuză să intre în dialog cu ei. El dorește ca toți oamenii să se mantuiască. Întâlnirea cu Hristos o face pe femeie să lase vasul cu care venise să ia apă, pentru că făcuse saltul de la o simplă apă, la apa cea vie.

De multe ori Domnul ne iese în cale prin persoane pe care noi le considerăm ca trebuie ocolite. Dacă samaritanca ar fi refuzat dialogul cu Hristos, așa cum o cerea dușmania dintre iudei și samarineni, ar fi rămas în continuare ratacită atât în credința sa, cât și în viața ei.

Alteori, ne vine în față prin subiecte care nu prezintă în ele ceva extraordinar. Așa cum se întâmplă și în evanghelia din duminica a V a. Hristos îi cere femeii apă din fântâna lui Iacov. Nu-i nimic spectaculos în această cerere și totuși dialogul se va sfârși în descoperirea identității Domnului în față acestei femei: Eu sunt Mesia.

De aici reținem că trebuie să fim deschiși față de orice semen pe care Domnul îl scoate în calea noastră și față de orice cuvânt rostit de acesta. De multe ori Domnul vine atunci când credem că nu avem nici un câștig din întâlnirea și discuția cu o anumită persoană. Pierdem din vedere că Dumnezeu se folosește de multe ori de simple întâlniri și cuvinte pentru a intra în viața omului. Asadar, deschiderea noastră față de orice om întâlnit și față de cuvintele lui, poate duce la întâlnirea cu Hristos. Iar acest lucru înseamnă că am făcut și noi saltul de la trup la suflet.

Cu ce ne putem mandri?

Sfintii Parinti spun ca omul n-are cu ce sa se mandreasca: "Sunt ale tale numai virtutile pe care le-ai implinit fara ajutorul mintii, pentru ca mintea insasi ti-a fost data tot de la Dumnezeu. Pe seama osardiei tale sa pui doar nevointele pe care nu le-ai facut in trup, fiindca nici trupul nu-i al tau, ci e fapturna lui Dumnezeu", zice [Ioan Scararul](#). Ca atare, orice am face nu este al nostru, ci al lui Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu ne-a facut in asa fel ca nu ar fi trebuit deloc sa facem raul, dar noi ne-am bagat singuri in suflet [pacatul](#) si stricaciunea.

Toate darurile duhovnicesti sunt ale lui Dumnezeu. Tu, daca ai minte, nu te poti mandri cu avutul altuia, cu haina altuia, cu scrierea altuia, pentru ca stii prea bine ca nu sunt ale tale. La fel si fata de Dumnezeu. "Te poti mandri numai cu pacatele tale", zice un Sfant Parinte. Iar sa te mandresti cu ceea ce ti-a dat Domnul e cea mai mare nebunie, fiindca aceste daruri, dupa cum spune Isaac Sirul, nu sunt avutul tau, ci ti-au fost date de Dumnezeu, si daca nu vei umbla dupa poruncile Lui si dupa voia Lui Domnul isi va lua de la tine darurile Sale, avutul Sau, si vei semana cu un om caruia i s-a luat tocul care tocmai fusese inmuiat in cerneala. Trebuie sa ne amintim ca toate acestea nu-s ale noastre, ci sunt bogatia Domnului, pe care noi nu facem altceva decat s-o risipim si sa o stricam.

Domnul spune ca cel ce are in sine trufie are drac inlauntrul sau. "Calugarul trufas nu are nevoie de drac, pentru ca singur s-a facut siesi drac si potrivnic", citim la Ioan Scararul. Orice ar face un asemenea om este in zadar si nu va aduce nici un folos. Sfantul Maxim Marturisorul spune ca monahul trufas nu se da in laturi de la nimic - nici de la rugaciune, nici de la post, nici de la priveghere, nici de la dormitul pe pamantul gol, nici de la alte nevointe grele -, insa le face pe toate atata vreme cat ii convine dracului ce sade in el, atata vreme cat le face pentru egoul sau, pentru ca omul ce se slaveste in desert este, precum am spus, inchinator la idoli. Se cuvine sa uitam de toate virtutile noastre, pentru ca toate sunt ale lui Dumnezeu: cel ce se mandreste cu ele se afla intr-o stare groaznica, pentru ca are in sine drac. Unui asemenea om ii poate ajuta numai Dumnezeu si, dupa cum spune Ioan Scararul, rana lui "nu se tamaduieste de catre oameni". Ne putem doar ruga pentru un asemenea om, dar nu-l putem ajuta nici cu cuvantul, nici cu fapta: "Cine este robit de trufie, acela are trebuinta de ajutorul lui Dumnezeu insusi, caci desarta e pentru unul ca acesta izbavirea cea de la oameni".

Cum sa ne luptam cu starea aceasta? Daca am savarsit un lucru bun, trebuie sa ne amintim ca sub masca multumirii aduse lui Dumnezeu se strecoara ades trufia. Sa ne amintim de vamesi si de fariseu. Fariseul chiar era altfel decat vamesul, vamesul n-avea faptele lui - dar prin slava desarta si-a nimicit singur rasplata. Nu se cuvine sa incepem rugaciunea, mai ales de marturisire si multumire, zicand: "slava Domnului, nu am cutare si cutare pacat, fac cutare si cutare lucru bun". Si deseori facem asa. Ioan Scararul spune despre trufie: "Sa ascultam, toti cei ce vrem sa scapam din aceasta groapa: foarte ades aceasta patima primeste hrana de la multumirea adusa lui Dumnezeu. Am vazut oameni care cu gura multumeau lui Dumnezeu semetindu-se in cugetele lor. Despre aceasta da marturie limpede fariseul, care a zis: Dumnezeule, Iti multumesc (Lc. 18, 11)".

Ideea este nu ca nu trebuie sa multumim lui Dumnezeu pentru tot ce facem - pentru ca, intr-adevar, toate sunt ale Lui, darul Lui -, ci ca zicand: "Iti multumesc fiindca am devenit atat de bun" punem accentul pe noi insine. Asadar, aceia dintre noi care au unele faptele bune trebuie

sa-si aduca aminte ca marturisirea si multumirea trebuie sa inceapa cu pocainta si cu smerenia, si de-abia apoi putem da multumita lui Dumnezeu, in primul rand pentru faptul ca ne da vreme de pocainta. Trebuie sa ne amintim ca nu ne putem apropia de Dumnezeu in trufie. De la rugaciunea de multumire fariseica nu putem astepta nimic mantuitor, nimic folositor pentru pocainta. Trufia ne impiedica in primul rand sa ne pocaim, ne departeaza de pocainta, pentru ca in esenta sa este "lepadare de Dumnezeu" si de ajutorul Lui, "nascocire draceasca", si daca inca nu avem asta in noi, apoi avem deja "defaimarea aproapelui si trambitarea nerusinata a propriilor ostenele". Trebuie sa ne amintim si ca in aceeasi masura cu trufia aduce piedici pocaintei si deznadejdea. Deznadejdea este de doua feluri: uneori vine din multimea pacatelor si multa intristare, alteori - din trufie si semetie. Daca toata vremea m-am socotit bun, toata vremea am nadajduit in mine insumi, in puterile mele, am crezut ca nu sunt la fel ca ceilalti, si deodata am cazut, aratandu-ma mai rau chiar decat toti, bineinteles ca in mine ia nastere deznadejdea. Despre aceasta vorbeste Ioan Scararul: "Este o deznadejde care vine din multimea pacatelor si din impovararea constiintei si din intristarea nesuferita, cand sufletul, din pricina multimii rautatilor sale, se afunda, si de greutatea lor se ineaca in adancul deznadajduirii. Este insa si un alt fel al deznadejdii, care vine din trufie si semetie, cand ceia ce au cazut socot ca nu au meritat aceasta cadere. Cel ce va cugeta adanc la lucrul acesta va afla ca intre unii si ceilalti este deosebire: cei dintai se lasa prada nepasarii, iar ceilalti, in deznadejdea lor, se tin si de nevointa". Bineinteles ca nici o deznadejde, nici cealalta nu pot sa ne aduca la pocainta.

Cum sa ne luptam cu deznadejdea ce vine din trufie? De acest fel de deznadejde ne vindeca, dupa Ioan Scararul, smerenia si neosandirea aproapelui, iar de cea care ia nastere din pacate ne mantuieste gandul la milostivirea Domnului, Care a zis ca trebuie sa iertam aproapelui nostru de saptezeci de ori cate sapte. „Insa de cea dintai tamaduiesc infranarea si nadejdea cea buna, iar de cea din urma - smerenia si neosandirea nimanui". Trebuie sa ne amintim ca deznadejdea este un mare pacat si sa nu uitam sfatul pe care l-a dat Domnul lui Petru. Daca El ne-a poruncit noua, care suntem slabi, sa iertam atat, cu cat mai mult ne va ierta El daca ne vom pocai? Ioan Scararul spune: "Nu te ingrozi nici de ai cadea in fiecui zi si nu te abate de la calea lui Dumnezeu, ci stai cu vitejie". "Cand intristarea pentru pacate ne trage spre deznadejde, sa nu incetam sa ne amintim ca Domnul i-a poruncit lui Petru sa-l ierte pe cel ce a pacatuit de saptezeci de ori cate sapte (Mt. 18, 21) - iar Cel ce a dat aceasta porunca altuia, fara indoiala ca o va implini neasemuit mai mult El insusi".

Dupa cat s-ar parea, deznadejdea si trufia sunt potrivnice una alteia din fire, insa - ciudat lucru - ele pot da mana ca sa ne impiedice de la pocainta. Ioan Scararul scrie: "Dupa cum nunta si moartea sunt potrivnice intre ele, nici trufia si deznadejdea nu au impreuna-glasuire intre ele; insa din reaua mestesugire a dracilor putem vedea intr-un singur om amandoua aceste patimi".

Trebuie sa ne straduim, pe cat ne sta in putere, sa sporim in virtute, dar totodata sa vedem in toate faptele noastre bune nu meritul nostru, ci meritul lui Dumnezeu - si atunci, putin cate putin, vom nimici ingratitudea ce ne desparte de pocainta adevarata.

Sfantul Serghie Meciov